

Музиколошки институт САНУ
Национални савет словеначке националне мањине у
Републици Србији
Радио-телевизија Србије

ДАВОРИН ЈЕНКО

(1835-1914)

Обележавање 100 година од смрти композитора

Београд, Српска академија наука и уметности
26. и 27. новембар 2014. године

ОРГАНИЗАЦИОНИ ОДБОР

др Мелита Милин, директорка Музиколошког института САНУ

др Аница Сабо, Национални савет словеначке националне
мањине у РС;
Факултет музичке уметности

др Катарина Томашевић, Музиколошки институт САНУ

Ана Павловић, уредница Музичке редакција Радио-телевизије
Србије

Ивана Весић, МА, Музиколошки институт САНУ

Срђан Атанасовски, МА, Музиколошки институт САНУ

Организација научног скупа и публиковање овог издања резултати су рада у оквиру пројекта *Идентитети српске музике од локалних до глобалних оквира: традиције, промене, изазови* (бр. 177004/2011–2014) Музиколошког института САНУ, подржаног од стране Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије. Припрему и штампање издања финансијски је помогао Национални савет словеначке националне мањине у РС.

Музиколошки институт САНУ

Национални савет словеначке националне мањине у Републици
Србији

Радио-телевизија Србије

ДАВОРИН ЈЕНКО
(1835–1914)

Обележавање 100 година од смрти композитора

ПРОГРАМ:

СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОСВЕЂЕНА ДАВОРИНУ ЈЕНКУ

Среда, 26. новембар 2014, Свечана сала САНУ, II спрат, у 11 часова

Пројекција уметничког филма *Даворин Јенко – Творац химни и будница*
продукција Културно-образовног програма РТС-а, 2014.

НАУЧНИ СКУП

Даворин Јенко (1835–1914) – Прилози за културу сећања

Среда, 26. новембар 2014, САНУ, Сала 1/Испрат, у 14 часова

ВЕЧЕ КОМПОЗИЦИЈА ДАВОРИНА ЈЕНКА

Четвртак, 27. новембар 2014, Галерија САНУ, у 18 часова

Београд, Српска академија наука и уметности

26. и 27. новембар 2014. године

ДАВОРИН ЈЕНКО
(1835–1914)

Обележавање 100 година од смрти композитора

СРЕДА, 26. новембар 2014. године
Свечана сала САНУ, II спрат
11:00

СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОСВЕЂЕНА ДАВОРИНУ ЈЕНКУ

Поздравне речи:

Академик Димитрије Стефановић

Представник Амбасаде Републике Словеније, господин Марко Полајжер, конзул
др Мелита Милин, директорка Музичкошког института САНУ
Председник Националног савета словеначке националне мањине у
Републици Србији

О Даворину Јенку говори
др Катарина Томашевић

Пројекција уметничког филма *Даворин Јенко – Творац химни и будница*

Аутори: Ана Павловић и Драгомир Зупанц

Режија: Драгомир Зупанц

Продукција Културно-образовног програма РТС-а, 2014. године

12:45 Клуб САНУ (мезанин) Коктел

14:00 – 19:00 САНУ, Сала 1 (I спрат)

НАУЧНИ СКУП

Даворин Јенко (1835–1914) – Прилози за културу сећања

ЧЕТВРТАК, 27. новембар 2014. године
Галерија САНУ
18:00

КОНЦЕРТ КОМПОЗИЦИЈА ДАВОРИНА ЈЕНКА

Избор програма: др Аница Сабо

НАУЧНИ СКУП

Даворин Јенко (1835–1914) – Прилози за културу сећања

АПСТРАКТИ

Среда, 26. новембар, САНУ, Сала 1 (I спрат)

14:00–19:00

НАУЧНИ СКУП

Даворин Јенко (1835–1914) – Прилози за културу сећања

САНУ, Сала 1 (I спрат)

Председава др Аница Сабо

14:00 – 14:30 – Соња Маринковић (Факултет музичке уметности, Београд)
Рад Даворина Јенка у светлу развоја музике у Србији и Европи

14:30 – 15:00 – Маја Ђукановић (Филолошки факултет, Београд)
Књижевне теме у композицијама Даворина Јенка

15:00 – 15:30 – Маријана Кокановић-Марковић (Академија уметности, Нови Сад)
Даворин Јенко на сцени Српског народног позоришта у Новом Саду (1861–1914): рецепција комада с певањем ‘Сеоска лола’

15:30–16:00 – Срђан Атанасовски (Музиколошки институт САНУ, Београд)
Произвођење отелотворене заједнице националног маскулинитета: дела Даворина Јенка на репертоарима српских академских певачких дружина

16:00 – 16:30 – пауза

Председава др Мелита Милин

16:30 – 17:00 – Аница Сабо (Факултет музичке уметности, Београд)
Аналитички ослонци у проучавању опуса Даворина Јенка

17:00 – 17:30 – Младена Прелић (Етнографски институт САНУ, Београд)
Даворин Јенко у културној историји Београда и Србије

17:30 – 18:00 – Ивана Весић (Музиколошки институт САНУ, Београд)
Вредновање композиторских и диригентских постигнућа Даворина Јенка у јавности Кнежевине/Краљевине Србије и суседним регијама (Војводина, БиХ, Кнежевина/Краљевина Црна Гора): компаративно сагледавање

18:30 – 19:00 – Катарина Томашевић (Музиколошки институт САНУ, Београд)
Како је о Даворину Јенку писао Драготин Цветко. Прилог проучавању словеначко-српских музиколошких веза у доба СФРЈ

Соња Маринковић
Универзитет уметности у Београду
Факултет музичке уметности
Катедра за музикологију
sonja.marinkovic@gmail.com

Рад Даворина Јенка у светлу развоја музике у Србији и Европи

Парафразирањем наслова чланка Драготина Цветка који је објављен у зборнику радова *Корнелије Станковић и његово доба* указује се на неопходност јединственог сагледавања развојних процеса који обележавају српску музику у другој половини 19. века, што је било основно полазиште и његовог приступа сродној проблематици. Истоветно методолошко полазиште са Цветковим приступом огледа се и у ставу да је неходно осветљавати укупну делатност једног аутора и то у ширем друштвеном контексту, што данас нужно мора бити учињено у односу на савремене методолошке поставке студија културе. Циљ рада је објашњење доприноса Даворина Јенка развоју српске музике (стваралаштву, извођаштву, развоју институција музичког живота), а нарочито осветљење кључних питања одређења односа између предромантичарских и романтичарских идеја у српској музици тог времена које се рефлектују и у Јенковом раду. Јенкова позиција је у том смислу врло специфична, јер његова делатност спаја два развојна ступња српске музике – предромантизам и Мокрањчево доба у којем су недвосмислено постављени романтичарски темељи у стваралаштву – те је неопходно јасно одредити Јенкову улогу с обзиром на могуће приступе периодизацији српске музике овог раздобља. Разматрање других кључних питања ових одређења (односно композитора према фолклору, панславизму, професионализму и слично) налази се у фокусу расправе. Критеријуми периодизације успостављени су у сагласности са приступом овим питањима у историји српске књижевности (Живковић, Павић, Деретић).

Маја Ђукановић
Универзитет у Београду
Филолошки факултет
Катедра за српски језик са јужнословенским језицима
maja.djukanovic@fil.bg.ac.rs

Књижевне теме у композицијама Даворина Јенка

Међу најугледнијим именима београдске интелектуалне елите друге половине 19. века налази се име Даворина Јенка, који је у београдским културним круговима био високо цењен, о чему сведочи његово чланство у Српском ученом друштву и Српској краљевској академији, а био је изабран и за почасног члана Музичке матице у Љубљани. Јенко у српској музици заузима значајно место као аутор музике за преко 90 позоришних комада, често извођених на крају 19. и почетку 20. века. Ова дела су обележила београдски позоришни репертоар, имала су значајан утицај на стваралаштво српских композитора и значајно су учествовала у формирању националне свести. Посебан допринос Даворина Јенка музичкој уметности у Србији у другој половини 19. века огледа се у писању такозваних комада с певањем, а његово дело често се заснива на књижевним темама. Још у време студија у Бечу Јенко је компоновао на стихове Симона Јенка, Мирослава Вилхара, као и на стихове највећег словеначког песника, Франца Прешерна. По доласку у Србију Јенко је успоставио сарадњу са водећим српским песницима и писцима тог времена, између осталог са Ђуром Јакшићем и Јанком Веселиновићем. Овај рад има за циљ да допринесе бољем познавању рада композитора словеначког порекла у Србији, њиховом стваралаштву и утицају на развој музичке уметности. У последњих неколико година објављена је неколицина радова у научним публикацијама, који се заснивају на недавно започетом раду на сакупљању грађе везане за њихов живот и рад у Србији. Њихов опус је још увек недовољно истражен, а попис дела – нотног материјала, снимака извођења и друге архивске грађе – за сада је још увек непотпун.

Маријана Кокановић-Марковић
Универзитет у Новом Саду
Академија уметности
Музички департман – Музикологија
marijanakokanovic@yahoo.com

Даворин Јенко на сцени Српског народног позоришта у Новом Саду (1861–1914): рецепција комада с певањем *Сеоска лола*

У периоду од оснивања Српског народног позоришта у Новом Саду (1861) до почетка Првог светског рата, Даворин Јенко је компоновао музику за највећи број комада с певањем, који су изведени на сцени овог позоришта. У овом раду Јенкова позоришна продукција сагледана је у светлу ондашњих друштвено-политичких прилика, с посебним освртом на актуелне капелнике позоришта и њихову сарадњу са Јенком. Као карактеристичан пример за осветљавање рецепције Јенкове музике на сцени Српског народног позоришта, одабрали смо позоришну игру с певањем у три чина *Сеоска лола*. Јенко је музику за овај комад Еде Тота компоновао 1878. године. Наведена година представља значајну прекретницу у Јенковом стваралачком раду, будући да је престао да делује као диригент Београдског певачког друштва, што му је омогућило да се више посвети позоришном раду. У овом периоду Јенкова музика за комаде с певањем постала је знатно успелија у композиционој техници и у музичком изразу.

Комад *Сеоска лола* с успехом је, више од двадесет година, извођен на сцени Српског народног позоришта (1884–1909). Упркос одличном пријему код публике, управа позоришта је од Исидора Бајића 1904. године поручила нову музику, која ће бити више „српска“. Зашто се управа позоришта одлучила баш за овај комад, који је пуне две деценије доносио лепе приходе у позоришну касу? Да ли су веровали да ће управо преко овог омиљеног комада привући публику ка више „национално“ обојеном делу? Колико су се ишчекивања управе, па и самог Бајића, испунила и да ли је нови комад успео да потисне Јенкову верзију? Одговоре на ова питања нуде написи у ондашњој штампи, а посебно у новосадском листу *Позориште*.

**Произвођење отелотворене заједнице националног
маскулинитета:
дела Даворина Јенка на репертоарима српских академских
певачких дружина**

Академске певачке дружине, од којих су у оквирима српске културе најзначајније *Обилић* из Београда и *Балкан* из Загреба, на крају дугог 19. века постали су својеврсна брана наводној феминизацији карактера и репертоара певачких дружина. Пре свега утемељене мушким хором, академске певачке дружине заснивале су свој репертоар на националним химнама и борбеним поклицима, хорским жанровима који су били популарни од почетка 19. века. Имајући у виду одлике ових композиција, наступи српских академских певачких дружина нису представљали само репрезентације српског националног идентитета, већ отелотворене демонстрације националног маскулинитета и милитаризма. У овом раду ћу посебно анализирати која је била улога појединих хорских композиција Даворина Јенка на репертоарима поменутих дружина (попут композиције за мушки хор *Хај!* – „Рекао нам је Бог богова...“). Ову анализу ћу ситуирати у контекст пракси путовања и турнеја певачких дружина *Обилић* и *Балкан*. Честа и екстензивна путовања била су један од најзначајнијих аспеката делатности српских академских певачких дружина, што се уједно сматрало као испуњене њихове мисије у процесу „буђења нације“. Посебно ћу размотрити на који начин су извођења Јенкових композиција функционисала као механизми произвођења својеврсне афективне националне заједнице путника-певача, односно певача и публике.

Аница Сабо
Универзитет уметности у Београду
Факултет музичке уметности
Катедра за музичку теорију
isabo@sbb.rs

Аналитички ослонци у проучавању опуса Даворина Јенка

Аналитичка перцепција опуса Даворина Јенка претежно се ослања на опште констатације о хармонском језику, тематском садржају и опису конституисања форме. То је разлог што се у овом раду отварају питања везана за издвајање појединих аналитичких момената који могу допринети бољем разумевању музике овог аутора. Пажња је усмерена на оркестарске увертире, које у његовом опусу имају изузетно важно место, па самим тим представљају посебан аналитички изазов, као и одабрана хорска дела.

Увертире су писане у једном ставу а њихова форма се најчешће означава као слободна, уз често истицањем карактеристика фантазије. Уз уважавање ових ставова указаће се на обресе цикличности. Тиме би се отворила могућност сагледавања увертире као једноставачног циклуса. У том смислу посебно ће бити сагледана увертира *Милан*, док ће друге увертире из његовог опуса (*Александар*, *Косово* и увертира за комад са певањем *Ђидо*) послужити као могућа допуна аналитичких запажања. Елементи цикличности уочавају се и у појединим хорским композицијама. Највећи број хорских дела Даворин Јенко је писао за одређене празнике, поједине догађаје, најразличитије прилике, а написао је и химне за бројна певачка друштва која су тада постојала у Србији. Таква дела, која преовлађују у његовом опусу, не садрже потенцијале циклуса али се ти елементи могу наћи у појединим композицијама за мушки хор, као на пример у хоровима *Међу браћом*, *Нек душман види*, *Прво доба Србије*, *Српска звезда*, *Устај рајо*. Неки од наведених хорова послужиће као аналитички узорак за сагледавање потенцијала цикличне форме. Могућност поређења појединих композиција из Јенковог опуса са концепцијом циклуса, која се може сматрати стандардизованом, упућује на аналитичке доказе о кохерентности музичког здања.

Младена Прелић
Етнографски институт САНУ, Београд
mladena.preljic@ei.sanu.ac.rs

Даворин Јенко у културној историји Београда и Србије

Даворин Јенко (1835–1914), композитор и диригент, „човек две домовине“ пансловенских уверења, Словенац по рођењу који је преко четрдесет година живео и стварао у Београду, оставио је иза себе значајно дело. У Србији се његов допринос развоју музике сматра посебно драгоценим. Историчари музике обично констатују да је Јенко премостио временски јаз између Корнелија Станковића (1831–1865) и Стевана Мокрањца (1856–1914), и да је до појаве овог другог био централна фигура музичког живота у Србији. Не само да је био плодан стваралац више музичких жанрова, него је као капелник Народног позоришта допринио увођењу критеријума у музичко извођаштво. Он је вероватно најплоднији стваралац сценске музике у Србији све до данас, који је утро пут оперској музици код Срба, као и зачетник инструменталне музике, коју пре њега у овој средини готово нико није стварао. Јенко је такође и композитор српске националне химне *Боже, правде*. С обзиром на све то, његово место у културној историји Београда и Србије је врло високо. С друге стране, оно није лишено амбиваленција. Период у коме је Јенко живео и стварао истовремено је био период развоја Београда као урбане, космополитске, толерантне средине, са специфичним боемским животом, а с друге стране и период развоја националне културе младе државе, чији је Београд, као главни град, био у симболичком смислу најважнији центар, а која је у неким својим аспектима могла бити и искључива и перципирати Јенка као странца. Поред тога, мењање државних граница током протеклог века такође је утицало на перцепцију *наше-страно*, односно *блиско-удаљено*. У раду се бавим питањима места Даворина Јенка у културној историји Београда и Србије, односно начинима на које се формира(ло) друштвено памћење везано за Јенка и његов рад.

Ивана Весић

Музиколошки институт САНУ, Београд

kakavhoror@gmail.com

**Вредновање композиторских и диригентских постигнућа
Даворина Јенка
у јавности Кнежевине/Краљевине Србије и суседним регијама
(Војводина, БиХ, Кнежевина/Краљевина Црна Гора):
компаративно сагледавање**

Поимање улоге Даворина Јенка у српској култури и музици с краја 19. и почетка 20. века прошло је кроз различите фазе. Најпре је слављен и изузетно цењен због свог преданог рада како у певачким друштвима (Панчевачко српско црквено певачко друштво, Београдско певачко друштво) и Краљевском-српском народном позоришту у Београду, тако и у области композиторског стваралаштва. То потврђују афирмативне оцене критичара и хроничара музичког живота из овог периода, затим, заступљеност његових дела на концертним репертоарима, и најзад, чланство у престижним институцијама као што су Српско учено друштво (1869) и Српска краљевска академија наука (1887). Међутим, Јенко је постепено потиснут са централне позиције на српској јавној сцени. Тај процес, с једне стране, може да се посматра као резултат тзв. „смене генерације”, а, с друге, као последица вишедеценијског превирања у оквиру политичке сфере у Краљевини Србији. Политичка ситуација, посебно комплексна од краја 19. века те током Балканских ратова и најзад до краја Првог светског рата, вишеструко је утицала на промене у пољу културе и музике. Овом приликом разматра се управо колико је својеврсна „промена парадигме” која се одвијала током последње деценије 19. и прве деценије 20. века у политичким оквирима, проширивши се и на културне и уметничке, условила и другачије вредновање постигнућа и улоге Даворина Јенка у српској музичкој историји. Овакав

обрт прати се кроз постепено јачање утицаја интелектуалаца окупљених око Београдског певачког друштва (БПД) и идеолошке платформе коју су заступали како у српској јавности, тако и у јавности суседних регија, на пример, Војводини. Наиме, наспрам до тада актуелног „панславистичког” погледа на српску музичку и културну историју, поменути група интелектуалаца заступала је „ексклузивистички” обојена гледишта, стављајући посебан акценат на везу између уметничког стварања и етничког порекла, као и музичког фолклора и високе уметности у контексту стварања националне културе и музике. Један од важних закључака јесте да се у тој новој поставци концепта српске музике, позиција Даворина Јенка, посебно као композитора, испоставила као проблематична. Осим што је етничко порекло Јенка поимано као посебна препрека, спорна је била и његова склоност ка жанровима и звучним оквирима „салонске музике”.

Вредновање поетике и диригентске делатности Даворина Јенка није се, међутим, променило на тај начин у јавности других, суседних региона. У Босни и Херцеговини под Османлијама или под Аустроугарском од 1908. и Кнежевини/Краљевини Црној Гори, Јенко је и даље имао изузетан значај. Његове композиције биле су веома заступљене на репертоарима локалних певачких друштава током више деценија, док је међу публицистима у утицајним часописима владала недвосмислена наклоност према овом аутору. Исходиште оваквих регионалних дистинкција биће проблематизовано уочавањем разлика у политичким интересима локалних елита, посебно у вези са решавањем тзв. балканског и српског питања.

Катарина Томашевић
Музиколошки институт САНУ, Београд
katarina.tomashevic@gmail.com

**Како је о Даворину Јенку писао Драготин Цветко.
Прилог проучавању словеначко-српских музиколошких веза у
доба СФРЈ**

У обимном и значајном опусу Драготина Цветка (1911–1993) – оснивача словеначке и једне од водећих фигура југословенске музикологије – проучавање живота и рада Даворина Јенка (1835–1914) имало је смисао својеврсне прекретнице ка пољу музичке историографије као будућем, и трајном опредељењу аутора. Цветков рад на првој, и за сада јединој монографији посвећеној животу и делу Даворина Јенка, одвијао се почетком педесетих година 20. века, као део пројекта Музиколошког института САН (основан 1948. године), на подстрек и уз изузетну, пријатељску подршку Петра Коњовића (1883–1971), тада на положају директора Института. Објављена 1952. године у ћириличном издању (САН и Музиколошки институт), Цветкова монографија појавила се потом и на словеначком језику (Љубљана, 1955; друго издање: Марибор 1980). Представљајући од времена објављивања основ за проучавање дела Даворина Јенка у историји словеначке и, још више – српске музике, Цветкова монографија истовремено сведочи о методолошким полазиштима домаће науке о музици почетком педесетих година. Утемељени у позитивистичким начелима, Цветкови погледи на политичке, идеолошке и културне одлике Јенковог доба означавају ауторов искорак ка покушају компаративног сагледавања заједничких развојних проблема српске и словеначке историје музике као полазишту за, према ауторовим речима „почетку изграђивања југословенске музичке историје.“

Које је место Драготин Цветко доделио Даворину Јенку у стилској периодизацији романтичарске епохе на јужнословенским просторима, на који је начин интерпретирао Јенкове релације са савременицима – представницима интелектуалне и уметничке елите српског друштва на прелазу 19. и 20. века, као и који су Цветкови кључни доприноси целовитом сагледавању Јенковог опуса – само су нека од питања која ћемо покренути овим радом. Посебна пажења биће поклоњена кореспонденцији између Цветка и Коњовића (Katarina Bedina, *Povprečen nisem hotel biti*, Ljubljana, 2007), као извору мало познатих, драгоцених података не само о фазама и аспектима настанка монографије о Даворину Јенку, већ и о присној сарадњи двојице утицајних стваралаца у процесима формирања стратегије развоја науке о музици у СФРЈ.

ВЕЧЕ КОМПОЗИЦИЈА ДАВОРИНА ЈЕНКА
(1835–1914)

Избор програма: др Аница Сабо

Галерија САНУ

Четвртак, 27. новембар 2014. године, у 18 часова

ВЕЧЕ КОМПОЗИЦИЈА ДАВОРИНА ЈЕНКА (1835–1914)
– Поводом стогодишњице смрти композитора –

Избор програма: др Аница Сабо

Програм:

Naprej, zastava Slave (текст: Симон Јенко)

Lipa (народна песма)

Strune miło se glasite (текст: Франце Прешерен)

Кршни доме (текст: Љубинко Петровић)

Опело

Ekumenski moški zbor – Екуменски мушки хор
диригент Братислав Прокић

Na tujih tleh (текст: Антон Фунтек)

Радмила Владетић, сопран
Оливер Сабо Батанч, баритон
Милица Секулић, клавир

Милан – оркестарска увертира, прерада за клавир

Милица Секулић, клавир

Млада Јелка – романса (текст Драгомир Брзак)

Оливер Сабо Батанч, баритон
Милица Секулић, клавира

Vabilo (текст: Симон Јенко)

Међу браћом (текст: Н. Шпун)

Боже, правде (текст: Јован Ђорђевић)

Ekumenski moški zbor – Екуменски мушки хор
диригент Братислав Прокић

Коментар програма: Адриана Сабо

ВЕЧЕ КОМПОЗИЦИЈА ДАВОРИНА ЈЕНКА (1835–1914)

Поводом стогодишњице смрти композитора

Концерт поводом стогодишњице смрти Даворина Јенка конципиран је кроз низ дела овог аутора као живог сведочанства његове стваралачке поетике. Програмом доминирају хорска дела, која имају кључну улогу у Јенковом стваралаштву, али ће се чути соло песма и дует који такође представљају важно жанровско обележје његовог опуса. Даворин Јенко се може сматрати утемељивачем оркестарског музицирања у Србији, а на концерту ће овај сегмент његовог стваралаштва бити представљен увертиром коју је аутор приредио за клавир. С обзиром на то да су хорске нумере инспирисане текстовима на оба језика, овај концерт се може разумети и у светлу настојања да се музиком укаже на присне везе између та два народа, које је својим стваралаштвом неговао и сам Јенко. Тако, композиције на програму представљају примере веома популарних љубавних, родољубивих и народних песама, радо певаних међу припадницима грађанске класе која се крајем 19. века формирала у Србији.

Концерт започиње и завршава двема химнама. Прва на програму је композиција *Naprej, zastave Slave* (текст: Симон Јенко) из Јенковог раног стваралачког периода. Настала је за време његових студија у Бечу, када је, као руководиоца Словеначког певачког друштва овог града, компоновао родољубиве, и нумере посвећене идеји панславизма. Првобитно поставши део тројне химне Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца после Првог светског рата, данас је ова композиција позната као званична химна војске Републике Словеније. За њом следе две веома популарне песме на словеначке текстове – *Липа* (народна) и *Струне, мило се гласите* (текст: Франце Прешерн) –, обе мирног и елегичног карактера. Док је прва, захваљујући чињеници да се липов лист сматра симболом Словеније, у време јачања фашистичке идеологије, представљала симбол мирног отпора и љубави према домовини, друга је, компонована на поетски текст, посвећена нежној љубави

према девојци. *Кршни доме* (текст: Љубинко Петровић) за мушки хор јесте родољубива нумера борбеног карактера, која позива на ослобођење српског народа. За њом следи *Опело*, композиција која се чува у архиву Музиколошког института САНУ, а која ће овом приликом бити изведена у спомен Даворина Јенка. Дует за сопран и баритон, *Na tujih tleh* (текст: Антон Фунтек) је такође родољубиве тематике, али, за разлику од *Кршни доме*, овом нумером доминира меланхолична атмосфера, а текст опева носталгију за домовином.

Централноместонапрограмузаузимаједнооднајпознатијих и најзначајнијих дела композитора, наиме, увертира *Милан*, у преради за клавир. На основу ове, и увертире *Српкиња*, Јенко је 1888. примљен за члана Српске краљевске академије, а верзију за клавир која ће бити изведена, приредио је сам композитор.

У другачијем звучном амбијенту осмишљена је *Млада Јелка*, нумера из комада с певањем *Ћидо*, из пера Јанка Веселиновића (1862–1905) и Драгутина Брзака (1851–1905). Као и многе друге песме из комада с певањем из народног живота, постала је веома популарна међу тадашњим грађанством, те је често извођена и самостално, у најразличитијим приликама. О њеној популарности сведочи и чињеница да се песма налази и у албуму Жарка Савића, познатог београдског певача, оснивача Опере на булевару у којој су, почетком прошлог века, извођене многе популарне оперете, комади са певањем и позоришне представе. Композиција *Vabilo* (текст: Симон Јенко), такође је пронађена у архиву Музиколошког института САНУ, и постоји у две верзије, на словеначком и српском језику (*Дођи ми драга*), те ће на овом концерту хор представити посебну верзију изводећи текст на оба језика. Програм заокружују две родољубиве песме. *Међу браћом* (текст: Н. Шпун) је напитница и представља најобимније дело на програму које одликује и сценски начин мишљења, иначе типичан за музички језик Даворина Јенка, док се за нумеру *Боже, правде*, актуелну химну Републике Србије, свакако може рећи да је она и најпознатија ауторова композиција у овој земљи.

Адриана Сабо

ИЗДАВАЧИ

Музиколошки институт САНУ
Национални савет словеначке националне мањине у Републици Србији

За издаваче

Мелита Милин, директорка Музиколошког института САНУ
Жељко Кљун, председник Националног савета словеначке националне
мањине у Републици Србији

Уреднице

Катарина Томашевић
Маја Ђукановић

Превод текстова на словеначки језик
Маја Ђукановић

Дизајн корица
Марија Вауда

Штампа
Тампограф

Београд
2014

ISBN: 978-86-6229-004-5